

Slaný déšť

Waldemar Matuška

Tak ty si myslíš, že jsi pro mě jediná,
a že tu stojím, trochu zmoklí hrdina.
Že se snad bojím dát té naší lásce mat.
Šach síce neznáš, dámu však umíš hrát.

Zdá se ti možná, že teď láskou umírám
a že se stydím, když si slzu utírám.
Byl bych se asi smál, déšť mi však slzy dal,
tak ať se třpytí, jen ať se třpytí dál.

R: Vždycky, když prší, nebo padá mokrý sníh,
zůstanou mi v očích, byla bys zklamaná, že to není pláč.
A tak si myslím, že už nejsi jediná.
Tím tedy mizí jedna klamná vidina jako dým.
Je to možná tím, že kapička malá, co na chvíličku stála v očích
mých
byla buď jen slzou deště, anebo mokrý sníh.

Ta kapka zrádná na rty se dostala.
Proč byla slaná ta kapka zlá, malá.